olled ommeti wõitja, minna isse tunnistan selle töe keikide kuuldes ülles. Agga nüüd ma pallun, jätta mind õige rahhule!“

Seäst omma uhke waimo sees tahtis keige ommo sugguseltsile kulutada, et ta oli sure lomade wallitseja ärrawõitnud, lendas pirrisedes ülles, jäi esimese pu jures ämmliko wõrko kinni. Ämlik tulli kohhe kallale, immes keik seäse werre ärra. Walmis seäst, walmis jut.

üks jut küllalastele.

Kui liñna pole minnakse, siis lähheb ühhest kohhast te küllast läbbi, mäest ülles: mäe otsas wärraw. Sakšatõld sõidab, küllalapsed särgi wäel „lipst“ ülle aia, rutto, rutto wärrawat lahtiwõtma.

Monnest tõllast kukkub koppikas waske wälja, monne wankri pealt kaks koppikat ja liñna-sai peäle: nenda kui ön juhtub, ja arm kannab. Agga küllalapsed josewad ka mitto korda muido, et seält ei kukku middagi wälja, peawad ka rahhul ollema!

Agga ni pea, kui seält middagi mahha kukkub, siis on nad keik korraga ja tullise ruttoga kummardamas, ja ommeti on üks ainus agga se õnnesaja: siiski polle neil sepärrast mitte rido egga kärra.

Jubba jälle üks saks sõidab, wärraw lahti! — Oh kuida poisikesed wahhiwad,